

Катеринопільський відділ культури
КЗ Катеринопільська центральна районна бібліотека

Свічка пам'яті нашого земляка

(до 80 –річчя від дня народження Василя
Симоненка)

Попереджувальна довідка

Катеринопільська ЦБС
січень 2015

Василь Симоненко зібрав у собі всю правду, всю долю, і майбутній день України, як те зерня, що, вмираючи ціною своєї смерті народжує тисячі. Саможертвний, чесний і справжній, він воістину найулюбленіший Поет свого покоління. Своїм життям і літературним прикладом Симоненко підтвердив істину, що національна гідність і честь – то ознаки лиця. Коли вона у тебе є – ти непоборний. Василь Симоненко з істинних синів України. Коли в нації такі сини є, вона щаслива.

Б. Б. Антоненко-Давидович

Василь Симоненко – постать, яка сколихнула суспільну думку України кінця 50-х – початку 60-х років ХХ ст. Як спрагла земля вбирає в себе цілющу вологу дощу, так народ взяв у свою національну свідомість його чисту, правдиву поезію. За словами Івана Дзюби, **«він став Поетом не тоді, коли написав свої перші вірші, а тоді, коли на повен голос заговорив про найбільші болі свого народу»**. Симоненко прожив коротке, але яскраве життя і запалив свою неповторну зорю на небосхилі нашої духовності.

*Василь Симоненко назавжди вписаний
до історії рідної літератури, та...
завжди є і буде її злободенною сучасністю,
її сподіваною прийдешністю.
Один з найталановитіших виразників*

Творча спадщина поета – десятки віршів, казок, новел, об'єднаних у збір-ки, що навічно лишилися золотими розписами на ниві української духовності.

Всього 28 років накувала йому зозуля. І спалахнув він зорею, сяйвом над нескінченною дорогою в скарбницю духу нашого народу. А образ дороги проходить через усю творчість митця і виливається в поезіях: «Там, у степу, схрестилися, дороги...», «Виростеш ти, сину, вирушиш в дорогу...», «Упаду я зорею, мій вічний народе, На трагічний і довгий Чумацький твій шлях».

Все починається в житті поета з тієї довгої, у дев'ять верст, дороги з рідного серцю полтавського села до сусідніх Тарандинців, куди він ходив до школи. По дорозі і уроки вчив, і вірші складав, і природою милувався.

Народився Василь Андрійович Симоненко 8 січня 1935 року в давньому козацькому селі Біївці, що на Полтавщині, в колисці його дитинства, на землі, що живила поетичну уяву хлопця: «ніжні і замріяні пісні», «гомінливі, трепетні ліси», що «здоров'ям напували, коли бродив у їхній гущині», поля, що «задумливо шептали свої, ніким не співані пісні», луги, «пропахлі сіном прілим, де дитиною любив рвати квіти та майструвати лука в лозі...». Тема Батьківщини, рідної землі була постійною в його творчості:

*«Земле рідна! Мозок мій світліє,
І душа ніжнішою стає,
Як твої сподіванки і мрії
У життя вливаються моє.
Я живу тобою і для тебе,
Вийшов з тебе, в тебе перейду,*

*Під твоїм високочолим небом
Гартував я душу молоду...»*

У рідних Біївцях мама Ганна й дід Федір навчили його любити людей і дорогі серцю простори. Що ж до батька, то у своїй автобіографії Василь Андрійович писав: «... залишив сім'ю, коли мені не було ще й року. З того часу шляхи наші не сходилися». Хлопчина зростав напівсиротою при живому батькові, який прийшов до нього уже в Черкаси, коли про Василя заговорили як про чесного та принципового журналіста і поета. Та з батьком довелося розпрощатися, бо надто пізно прийшов. Отож, майбутньому письменникові довелося пізнати щемної долі сироти-безбатченка. Про це він лишив поетичні згадки з дитинства: «В мене була лиш мати, Та був іще сивий дід, – Нікому не мовив «тату» І вірив, що так і слід» («З дитинства»), 1960.

Мати Василя Симоненка, Ганна Федорівна, була вродливою, мала чудовий голос, мріяла стати вчителькою. Закінчив із золотою медаллю школу.. Здібний до навчання учень любив літературу й математику. У Тарандинській школі, до якої пішов у 1948 році, майбутній поет відчув неабияку спрагу до художнього слова. Творчі здібності обдарованого юнака помітила та всіляко сприяла їхньому розвитку вчителька української мови й літератури Марія Йосипівна Остапенко. Вона першою благословила свого учня на журналістську роботу й порадила йому навчатися в Києві, а в характеристиці написала: «Багато читає художніх творів; сам теж пише невеликі твори: вірші, п'єси». Василь Симоненко брав активну участь у всіх шкільних вечорах. Перша друкована поетична проба майбутнього письменника, присвячена жінці-матері, з'явилася в районній газеті «Червона Лубенщина» ще коли він був семикласником, а інші поезії друкувалися в журналі «Радянська жінка». Неабиякий природний хист школяр мав до іскрометного гумору, придумував смішні куплети про

своїх односельців, бо «влучне слово завжди ворушилося у нього або ж на кінчику пера, або на кінчику язика».

Поезії шкільного періоду були щирі, по-дитячому наївні. Писав Симоненко про кохання, мир, дружбу, рідний край, про працю. Шкільні друзі називали Василя Симоном де Мон Форм.

Закінчивши школу у 1952 році, Василь Андрійович вступив до Київського державного університету імені Тараса Шевченка на факультет журналістики. Маючи чутливе і вразливе серце до всього, що принижувало, ображало людську гідність, він часто спалахував протестом, а в журналістах вбачав носіїв справедливості й добра. Мріяв і сам ним стати.

Юнача душа сходила жагою передчуттів нового життя, бо не знав він, як швидко зміліють його ілюзії ще на Київському вокзалі, коли у нього, враженого силою юрби, заболить голова, а в гуртожитку в перший вечір зберуться першокурсники, що наперебій вихвалятимуть свої «нікчемні» вірші.

Відірваність від лона сільського світу, від матері, рідної мови, щирого спілкування з простими людьми, де він почував себе природно, та страх загубитися в міській юрбі стали своєрідною психічною травмою для юнака. Йому хотілося додому, а небажання прилаштовуватися до чужого йому світу відсторонювало хлопця від однокурсників, серед яких не знаходив духовного побратимства. Другий рік в університеті був нещасливим (невдала закоханість, розчарування), а тому рятувало читання книг і вірші:

Я юності не знав. Нудотно і похмуро

Проїшли мої, можливо, кращі дні

У тісноті і сутінках конури

З думками власними наоднині...

У мене в роздумах проходили семестри.

Були зі мною сум і самота...

Матеріальне становище майбутнього поета було скрутним, і після занять йому часто доводилося працювати.

Поезія періоду з 1952 по 1957 рр. засвідчує налаштування усамітненого молодого Симоненка на вічні мотиви пошуку сенсу людського буття, усвідомлення обраної ним місії митця, мотиви смерті і безсмертя. Звучать у тих віршах мотиви юнацького нерозділеного кохання: «Наечений», «Моя вина», мотиви відлуння Великої Вітчизняної війни – «Можливо, знову заgrimлять гармати...» (1955).

Протягом усієї своєї десятирічної творчості Василь Симоненко торкався проблеми смерті. Якесь рокове відчуття свого короткочасного гостювання на цій землі квапило молодого поета усе пізнати і все збагнути та без найменшої фальші донести людям.

Літературний талант і організаторські здібності Василя Симоненка зробили університетську літературну студію «Січ», яку він очолював, справжньою кузнею молодих талантів. Вона користувалася авторитетом навіть у Спілці письменників України.

З часом, у студентські роки, за свою чисту совість, чесність, дивовижну працелюбність, скромність і товариськість Василь Симоненко від оточуючих зажив шани та поваги.

Закінчивши у 1957 році університет, він приїхав у Черкаси, що стали колискою його таланту, у місто, де раніше проходив виробничу практику в редакції газети «Черкаська правда». Журналіста запросили на посаду літпрацівника у відділ культури.

У Черкасах добре знали цього худорлявого, вдумливого, спостережливого, серйозного юнака. З-поміж інших його вирізняв проникливий, і, в той же час, задумливий, добрий погляд. А ще чаруюча Василева посмішка... Він ніби спі-

шив частину свого серця подарувати людям, «хлюпнути на них щастячком». Тож як тут не згадати слова Т.Г.

Шевченка: «Торжество і вінець безсмертної краси – це оживлене щастям обличчя людини. Більш піднесеного, прекраснішого в природі я нічого не знаю». А щодо мови поета, то вона була неординарною, неквапною такою, ніби перш ніж вимовити, він зважував кожне слово.

До роботи В.А. Симоненко ставився з особливою відповідальністю і розумів, що стоїть біля джерел формування світогляду української молоді, замуленого роками неправди й ошуканства. Працюючи в редакції «Черкаської правди», він у своїх віршах розвине думку про людину, про те, що «захоплюватися треба людиною, більше того, треба бути їй вдячним...». А оскільки поет був великим життєлюбом, то цю любов переливав у безсмертні рядки хвали життю, вдячності до світу, рідної землі, до людей:

*Люди – прекрасні
Земля – мов казка.
Кращого сонця ніде нема.
Загруз я по серце
У землю в'язко.
Вона мене цупко трима.
І хочеться бути дужим,
І хочеться так любить,
Щоб навіть каміння байдуже
Захотіло ожити
І жить!...
(1963)*

Поет розвине у своїх віршах думку про те, що людина безсмертна («Не вимучуйте муки і драми», «Ти знаєш, що ти – людина» (1962), «Я» (1962), «Пе-рехожий» (1963), «Вихвалять і славити й кричати») (1964).

Тут, у Черкасах, поет зустрів своє справжнє кохання: «володарку синіх очей» Людмилу, яка працювала редакційним кур'єром. Свою Люсю він любив безмежно, глибоко. Коли ж доводилося молодим на недовгий час розлучатися, то писав дівчині ніжні, інколи з приємним гумором листи, називаючи її «таємницею», «малюсічкою», «милою дівчинкою»... У 1958 році від цього кохання народився «ще один захисник Вітчизни» - синочок Лесик, як називав його поет – «кирпатий барометр».

1960 рік став для Симоненка роком більш зрілого творчого злету. В країні відбувається переоцінка цінностей. Українську інтелігенцію хвилювало, чи ви-стоїть республіка, як суверенна держава, чи збережеться українська нація під тиском імперського вандалізму.

Виявляючи синівську любов, він проголосив:

«Народ мій є! народ мій завжди буде!

Ніщо не перекреслить мій народ.

Поцезнуть всі перевертні й прибуду,

І орди завойовників-заброд!»

У 1960 – 1963 роках Симоненко працював у редакції газети «Молодь Черкащини», завідував відділом пропаганди, гартував своє газетярське і поетичне ремесло. Діапазон інтересів журналіста був широким: він цікавився філософськими творами, давніми пам'ятками літератури, зачитувався творами Т.Г. Шевченка й інших українських та зарубіжних письменників, був зятим театралом.

Шістдесяті роки були для поета роками творчого піднесення. Писав він розкуто, сміливо, впевнено, з публіцистичною пристрасністю, влучним поетичним баченням світу. На початку 60-х років В. Симоненко рішуче й захоплено входить у коло київської опозиційної інтелігенції. Разом з А. Горською, Л. Костенко, І. Світличним, І. Драчем та іншими відвідував відомий Клуб

творчої мо-лоді. Він вів свідому просвітницьку роботу. Згодом працював у комісії, метою якої було перевірити чутки про масові розстріли в часи сталінського терору і відшукати місця таємного поховання жертв репресій. Саме за участю Симоненка були відкриті таємні братські могили жертв сталінізму на київських кладовищах, в Биківнянському лісі. Після цього опинився під пильним наглядом КДБ, почалися провокації.

У 1962 році з'явилася поетична збірка письменника «Тиша і грім» (в цьому році його було прийнято до Спілки письменників України). Окрилений великим успіхом, він з вимогливістю добирав вірші до другої збірки – «Земне тяжіння» (1964), якої за життя поет так і не побачив. Симоненко був не тільки ліриком, а й сатириком, гумористом, а також звертався до жанрів літератури для дітей – «Цар Плаксій і Лоскотон» (1961), «Подорож у країну Навпаки» (1962), випробував свій талант на теренах прози. У 1965 році вийшла збірка прозових творів «Вино з троянд», у 1966 році побачила світ збірка «Вірші». Василь Симоненко – автор численних нарисів, фейлетонів, рецензій, а також перекладач поезії О. Блока.

До скарбниці української поезії увійшли вірші: 1959 – «Дід умер», «Ні, не вмерла Україна!»; 1960 – «Мій родовід», «Жорна», «З дитинства»; 1961 – «Є в коханні і будні, і свята», «Баба Онися», «Україно, п'ю твої зі-ниці», «Русалка»; 1962 – «Лебеді материнства», «Герострат», «Монархи», «Ти знаєш, що ти – людина», «Світ який – мереживо казкове...», «Моя мова», «Де зараз ви, кати мого народу?» та багато інших.

У середині 1962 року з поетом трапилася неприємна історія: у Смілі на станції ім. Т.Г. Шевченка його побили міліціонери. З того часу В. Симоненко почав вести

відвертий щоденник, оскільки фізичні муки й душевні страждання отруювали останні місяці його життя. Лікарі поставили діагноз : рак нирок.

Відчуваючи наближення смерті, письменник написав лист-заповіт до Спілки письменників України, у якому просив подбати про долю сім'ї. Через добу у ніч з 13 на 14 грудня 1963 року поетове серце зупинилося.

Поховали В.А. Симоненка в Черкасах. На могилі поета у 1968 році встановлено пам'ятник у формі гранітної брили (автори С. Грабовський і М. Кириленко). На будинку, що знаходиться на бульварі Шевченка, 345, де жив і творив письменник (1959 - 1963), встановлена меморіальна дошка, одну з вулиць Черкас названо іменем митця (1984); на фасаді будинку №1 пам'ятну дошку (1989); у центрі міста 17 листопада 2010 року було урочисто відкрито монумент Василю Симоненку. Обласна юнацька бібліотека носить ім'я поета (2000). Запроваджена обласна літературна премія ім. В. Симоненка (1989). Ім'я Василя Симоненка у Черкасах гордо носить ЗОШ №33

У приміщенні редакції колишньої газети «Черкаська правда» по вул. Хрещатик, 251, де з липня 1957 по березень 1960 року працював В. Симоненко, 8 січня 1998 року відкрито літературно-меморіальний музей.

Багато віршів поета перекладено багатьма мовами світу, а окремі – покладено на музику.

Для нас Василь Симоненко назавжди залишиться молодим талановитим поетом, вірним сином України. Такі люди, як він, залишаються вічно в пам'яті народній, а його заповіт прийдешнім поколінням вписаний у літературу золотими буквами: *Можна все на світі вибирати, сину, Вибрати не можна тільки Батьківщину.*

Твори Василя Симоненка

Я для тебе горів український народ...

Василь Симоненко

На схрещених мечях: вибр. твори / Василь Симоненко; передм. О.Гончара; упоряд., передмова, комент. В.Костюченка. – К.: Пульсари, 2004. – 384 с. – (Б-ка Шевченк. комітету). – *Зміст: Поезія; Сонети; Казки; Байки; Веселий дріб'язок: сатир. та гумор. вірші; Заячий дріб; Дружам і собі на згадку: епіграми, посвяти; Мандрівка по цвинтарю: низка епітафій; Проза; Статті. Щоденник. Автобіографії. Листи;*

Додаток: Ранні вірші; Вірші: з книги С.Буряченка „Крізь болотну тишу – до весняного грому”.

Твори: У 2 т. / Василь Симоненко. – Черкаси: Брама Україна, 2004.

Т. 1. Поезії. Проза / упоряд.: Г.П.Білоус, О.К.Лищенко; вступ. ст. І.Дзюби; фото І.Ф.Осадчого. – Черкаси, 2004. – 424с.: фото. – *Зміст: Зі збірки „Земне тяжіння”; Зі збірки „Ти знаєш, що ти – людина”; Казки; Байки; 3 неопублікованого; Проза; Літературні статті; Сторінки щоденника; Листи.*

Т. 2. Статті; Рецензії; Нариси; Виступи; Листи; Автографи; Документи біографічного характеру / упоряд.: Г.В.Суховершко, П.М. Жук, Т.А. Клименко, С.І.Кривенко; фото: І.Ф.Осадчий, В.А.Руденко; вст. ст. Г.В.Суховершка. – Черкаси, 2004. – 320 с.: фото.

До другого тому увійшли статті, кореспонденції, нариси, рецензії, виступи, листи, автографи, документи біографічного характеру з фондів державного архіву Черкаської області: автобіографія В.Симоненка (1959 р.), особовий листок з обліку кадрів В.А.Симоненка, автобіографія В.А.Симоненка (1960 р.), анкета кандидата партії.

Вибране : для серед. та старш. шк. віку / В. Симоненко. – К. : Школа, 2002. – 252 с.

Берег чекань / В. Симоненко ; вибір і комент. І. Кошелівця. – К. : Наук. думка, 2001. – 246 : портр.

Лебеді материнства : поезія, проза / В. А. Симоненко ; [вступ. ст. О. Гончара]. – Дніпропетровськ : Промінь, 1989. – 224 с. : портр.

На схрещених мечях : вибр. твори : [поезія, проза, ст., щоденник, автобіографії, листи] / В. Симоненко ; передм. О. Гончара ; післямова, упорядкув. і комент. В. Костюченка. – К. : Пульсари, 2004. – 382 с. : фотогр.

Холодний Яр : часопис. № 2 / Черкас. обл. орг. Нац. спілки письмен. України ; [голов. ред. Г. П. Білоус ; упоряд. Г. П. Білоус]. – Черкаси : [Бізнес-стиль], 2009. – 319 с.

Присвячений творчості В. Симоненка.

У твоєму імені живу : поезії, оповід., щоденник, записи, листи / В. Симоненко ; упорядкув. та післямова В. Яременка

; передм. О. Гончара. – 3-тє вид. – К. : Веселка, 2003. – 381 с. : портр., [8] арк. Фото

Література про творчу спадщину

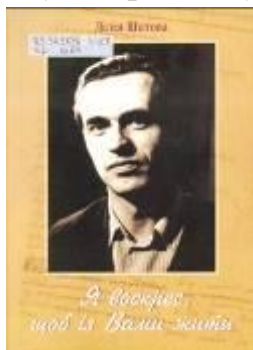

Суховершко Г. Золоте перо Василя Симоненка: творча спадщина Василя Симоненка – вагомий внесок у розвиток укр. нац. журналістики / Григорій Суховершко. – Черкаси: Вертикаль, 2010. – 66 с.

Василь Симоненко близько семи років працював у редакціях обласних газет „Черкаська правда” та „Молодь Черкащини”. Йому належить більше 500 публікацій – нарисів, статей, кореспонденцій, репортажів, фейлетонів, рецензій.

Автор книги – перший головний редактор обласної газети „Молодь Черкащини” Г.В.Суховершко – тісно співпрацював із В.Симоненком. В книзі він узагальнює і осмислює публіцистику Василя Симоненка, якою він став у перший ряд української публіцистики як у ті роки, так і в нинішні та його внесок у розвиток українських засобів масової інформації.

Видання представляє матеріали написані Григорієм Суховершком у різні роки.

Шитова Л. Я воскрес, щоб із Вами жити: філософія життя і творчості Василя Симоненка: [спогад-есеї колеги В.Симоненка, черкас. журналістки] /Лілія Шитова.– Черкаси: Вид.Чабаненко Ю.А., 2005. – 112 с.

Спогад-есеї Лілії Павлівни Шитової – колишньої колеги В.Симоненка по „Молоді Черкащини” – є найдетальнішим і найпереконливішим серед численних матеріалів, що з’явилися друком, відколи Василь Симоненко перейшов за межі буття.

Автор ділиться спогадами про перше знайомство з Василем Симоненком; співпрацю на ниві журналістики; філософське Симоненківське світобачення; його читацькі уподобання; про підтримку Василем Симоненком тоді молодих поетів, серед яких Михайло Масло, Іван Дробний, Микола Рачук, Катерина Піка, Микола Воробйов, Данило Кононенко...

Про В.А. Симоненка

Сніжко, М. С. Симоненкова хода / Микола Сніжко. – Черкаси : Чабанен-ко Ю. А., 2013. – 213 с. : іл.

Сніжко, М. С. Симоненкові світанки / Микола Сніжко. – Черкаси : Інтролі-гаТОР, 2013. – 211 с.

Коваленко, В. «Його весна говерлила громи...» : психологія творчості Василя Симоненка / Валентина Коваленко // Коваленко В. До щирця поетичного слова. – Черкаси, 2012. – С. 157 – 202.

Жулинський, М. Василь Симоненко. «Я для тебе горів, український народе...» / Микола Жулинський // Жулинський М. Українська література : творці і твори. – К., 2011. – С. 959 – 979.

Збірник праць Симоненківських читань : [матеріали Симоненк. читань, Черкаси], 8 січ. 2010 р. / Черкас. нац. ун-т ім. Б. Хмельницького ; [відп. ред. В. Т. Поліщук]. – Черкаси : [вид. від. ЧНУ], 2010. – 180 с.

Симоненко, В. «Я воскрес, щоб із вами жити» : [з листів В. Симоненка до коханої] / В. Симоненко // Любов славетних

письменників у листах і в житті : [зб.]. – К., 2008. – С. 185 – 198.

Дзюба, І. Василь Симоненко / І. Дзюба // Дзюба І. З криниці літ : в 3 т. – К., 2007. – Т. 3. – С. 517 – 533.

Ромашенко, Л. Поет сучасності, закорінений у минуле : [В. Симоненко] // Письменники-шістдесятники з Черкащини. – Черкаси, 2006. – С. 108 – 117.

Шитова, Л. П. Я воскрес, щоб із вами жити : філософія життя і творчості Василя Симоненка. – Черкаси : Чабаненко Ю. А., 2005. – 112 с.

Пахаренко, В. І. Як він ішов... Духовний профіль Василя Симоненка на тлі його доби : літературозн. есей. – Черкаси : Брама-Україна, 2004. – 52 с.

Сніжко, М. С. Оводи Василя Симоненка. – Черкаси : Відлуння-Плюс, 2004. – 171 с.

Василь Симоненко : «Україно, ти моя молитва...» : біобібліогр. нарис / Нац. парлам. б-ка України [та ін.] ; [авт. нарису Л. Тарнашинська ; наук. ред. В. Кононенко ; упоряд. Г. Гамалій]. – К. : [НПБУ], 2007. – 119 с.

Класика української літератури. Живі голоси [Звукозапис] / Фонд «Справедлива країна» [та ін.] ; ред. Т. Лісничка. - [К.] : НРКУ, 2008. – 1 електрон. опт. диск (CD-ROM).

Осадчий І. [Василь Симоненко] [Образотворчий матеріал] : [фотографії] / І. Осадчий // Холодний Яр. – 2009. – №2. – С. 1, 4 обкл.

Увічнені миті життя Василя Симоненка. Ігор Осадчий : біобібліогр. нарис / Обл. б-ка для юнацтва ім. В. Симоненка ; авт.-упоряд. Н. М. Філахтова. – Черкаси : [б. в.], 2009. – 11 с.

[В. А. Симоненко] [Образотворчий матеріал] : [фотографії із альбому І. Осадчого «Три роки поруч», із

фоторобітні Д. Чередниченка та з архіву М. Сом] // З матір'ю на самоті / М. Сом. – К., 2005. – С. 93-100.

Листопад А. Зупинились віки...: [про фотоальбом «Три роки поруч»] / А. Листопад // Молодь Черкащини. – 1999. – 30 груд. – С. 4.

Михайличенко О. «Я воскрес, щоб із вами жити під шаленством весняних злив»: [про фотоальбом І. Осадчого «Три роки поруч» про В. Симоненка] / О. Михайличенко // Нова Доба. – 1999. – 6 січ. – С. 3.

Мозгова В. Василь Симоненко хотів справедливості. Ми – теж. : [відгуки про фотоальбом І. Осадчого «Три роки поруч»] / В. Мозгова // Молодь Черкащини. – 1999. – 30 груд. – С. 4.

Сніжко М. «Три роки поруч»: [про фотоальбом І. Осадчого, присвяч. В. Симоненкові] / М. Сніжко // Село і люди. – 1999. – січ. (№3). – С. 6.

Сушинський Б. В об'єктиві вічності пам'яті Василя Симоненка: [про фотоальбом І. Осадчого «Три роки поруч»] / Б. Сушинський // Черкас. край. – 1999. – 15 груд. – С. 6.

Осадчий І. Щоб образ поета віки зберегли: (від автора) / І. Осадчий // Три роки поруч / І. Осадчий. – Черкаси, 1998. – С. 4.

Захарченко В. З нами – фотообраз Василя Симоненка: [фотознімки роботи І. Осадчого] / В. Захарченко // Черкас. край. – 1996. – 19 груд. – С.

Методичні рекомендації,

бібліографічні посібники

Витязь невмирущого слова. Василь Симоненко: білбібліогр. Показчик / КЗ «ОБЮ ім. В.Симоненка «Черкас. олб. Ради ; авт..-упоряд. Н.М.Філахтова; авт.. нарису В.М. Коваленко.-Черкаси, 2011

„Я для тебе горів, український народе...”: (до 70-річчя від дня народж. В.А.Симоненка): метод. лист / Черкас. обл. універс. наук. б-ка. – Черкаси: Б.в., 2004. – 5 с. – (Черкащини славетні імені).

Матеріал містить розробку книжкової виставки „Сповнений любові та добра”, презентацію книги В.Симоненка „На схрещених мечях”, назви циклу бесід, тематику заходів та перелік методико-бібліографічних матеріалів, бібліографічних матеріалів, які можна використати при підготовці масових заходів, присвячених В.Симоненку.

Карпенко О. Бібліографія: життя та творчість Василя Симоненка (1935-1963): [бібліографія також містить розділи „Публікації про В.Симоненка за кордоном”, „Василь Симоненко в Інтернет-ресурсах”] / Ольга Карпенко, Олесь Обертас // Молода нація: альманах. – К., 2005. – Вип. 2 (35). – С. 192-212.

Тиша і грім Василя Симоненка: біобібліогр. покажч.: до 70-річчя з дня народж. / Черкас. обл. б-ка для юнацтва ім. В.Симоненка; авт.-уклад. Н.М.Філахтова; авт. вступ. ст. І.Дробний. – Черкаси: Б.в., 2005. – 78 с.

Анотований, рекомендаційний біобібліографічний покажчик окрім творів та літератури про В.А.Симоненка містить допоміжні матеріали:

Вислови сучасників про Василя Симоненка

Основні дати життя та творчості В.А.Симоненка

Перелік лауреатів: премії спілки письменників України ім. В.Симоненка за 1987-2004 рр.; обласної літературної премії „Берег надії” ім. В.Симоненка за 1995-2004 рр.

„**Я не** прислужував ніколи і нікому”: (до 70-річчя від дня народж. В.Симоненка): рек. бібліогр. список л-ри / уклад. Н.О.Кофман; Київ. обл. б-ка для юнацтва. – К.: Б.в., 2005. – 8 с.

Василь Симоненко: біобібліографія // Дивоовид. – Тернопіль, 2007. – С. 745.

Василь Симоненко: „Україно, ти моя молитва...”: біобібліогр. нарис / авт. нарису Л.Тарнашинська; бібліогр.-упоряд. Г.Гамалій; наук. ред. В.Кононенко; Нац. парлам. б-ка України. – К., 2007. – 119 с. – (Шістдесятництво: профілі на тлі покоління; вип. 11).

Репресії в Україні (1917-1990 рр.): наук.-доп. бібліогр. покажч. / авт.-упоряд.: Є.К.Бабич, В.В.Патока; Нац. парламент. б-ка України. – К.: Смолоскип, 2007. – 519 с.

Про Симоненка В.А. – с. 388-390, 494.

Матеріали до бібліографії Василя Симоненка // Симоненко В. Спадщина. – К., 2008. – Т.1. Кн.2. – С. 269-299.

Рекомендована література: [*про творчість В.А.Симоненка*] // Симоненко В. Вибране. – К., 2008. – С. 243-244.

„**І голос** твій нам душі окриля” : (до 75-річчя від дня народж.В.А.Симоненка): метод. поради / Городищенська ЦРБ ім. В.Симиренка. – Городище : Б.в., 2009. – 8 с. – (Черкащини славетні імена).

Василь Симоненко на сторінках твого підручника: бібліогр. список / авт.-уклад. Н.Сім'яниста; КЗ „ОБЮ ім.

В.Симоненка” Черкас. обл. ради. – Черкаси: Б.в., 2010. – Букл. – (Постаті у дзеркалі б-фії).

Бібліографія: [твори В.Симоненка; про творчість В.Симоненка; В.Симоненко в худож. л-рі; пісні на слова В.Симоненка; аудіо- та відеодиски] // Симоненко В. Вибрані твори. – К., 2010. – С. 805-834.

Василь Симоненко. З матір’ю на самоті...: [бібліогр. список] / авт.-уклад. Н.Сім’яниста; КЗ „ОБЮ ім. В.Симоненка” Черкас. обл. ради. – Черкаси: Б.в., 2010. – Букл. – (Постаті у дзеркалі б-фії).

Симоненкіана у фондах бібліотеки: „Син мужицький. Золоте коріння”. Василь Симоненко: радіоогляд Симоненкіани / авт. Н.Філахтова; КЗ „ОБЮ ім. В.Симоненка” Черкас. обл. ради. – Черкаси: Б.в., 2010. – 24 с. – (До 75-річчя від дня народж. В.Симоненка).

Симоненко Василь Андрійович // Письменники Черкащини – лауреати Василь Андрійович // Письменники Черкащини – лауреати Національної премії імені Тараса Шевченка: біобібліогр. нарис. – Черкаси, 2010. – Вип. 3. – С. 11-12.

Симоненко Василь Андрійович (08.01.1935, с. Біївці Лубенського району Полтавської області – 14.12.1963, м. Черкаси) // З високим ім’ям Кобзаря: біобібліогр. довід. – Черкаси, 2011. – С. 45-47.

Бібліографія

З публікацій Василя Симоненка у «Черкаській правді» : поет і журналіст В.Симоненко //Черк. край.-2015.-7 січня.- С.6

Жук,П. прозоріння : В. Симоненку- 80 / Петро Жук, заслужений журналіст України //Черк. край.-2015.-7 січня.- С.3

Марченко, В. Вклоняюсь хаті, що поета світові явила : 80 років- В.Симоненко/ Василь Марченко // Черк. край.- 2015.-7 січня.-С.5

2015 рік на Черкащині має стати роком Василя Симоненка //Черкаський край.-2014.-24 жовтня.-С.3

Найденко О. Катеринопільщина читає твори Василя Симоненка / Ольга Найденко, пров. бібліотекар центральної районної бібліотеки // Катеринопільський вісник 2013.-26 лютого.- С.3

Пічугіна ,С. «Симоненко- це грім , який пробуджує нас самих, пробуджує націю, -Валентина Коваленко : В. Симоненко- 80 / Бесідувала Світлана Пічугіна // Черкаський край.-2015.-7 січня.-С.2

Степанов, М. Сьогоднішні «діти війни» розуміють Симоненка краще ніж попередні покоління : 80 років - В.Симоненку // Черк. край.-2015.-7 січня.-С.16

Тихолоз ,Б. Метеор щирості (світлий реквієм Василеві Симоненкові до недожитого 70 –ліття) / Богдан Тихолоз // Дивослово.-2005.-№1.-С.50-51

Таран, К. Материнська любов : 80 років Василю Симоненку / Катерина Таран, заслужений журналіст України // Черк. край.-2015.-7 січня.-С.4

«Я воскрес, щоб з нову з вами жити « : В Симоненко // Черк. край.-2015.-7 січня.-С.1

Інтернет- ресурси

Кімната-музей Василя Симоненка [Електронний ресурс] // Сайт «Самособоюнаповнювання». – Текст. дані. – Режим доступу : <http://sagna.livejournal.com/15611.html?thread=16123>. (дата звернення : 13.11.2014). – Назва з екрана.

Шквар Г. У журналістику Ігор Осадчий потрапив з «голуб'ятні» нашої газети [Електронний ресурс] / Г. Шквар // Сайт газ. «Черкаський край». – 2012. – 18 квіт. – Текст. дані. – Режим доступу : http://old.kray.ck.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=2099:2012-04-18-09-45-46&catid=9:suspilstvo&Itemid=54 (дата звернення : 13.11.2014). – Назва з екрана

Склала пров. бібліограф Дудар К.П

Видавець :

КЗ Катеринопільська районна бібліотека

20500 смт.Катеринопіль вул. Леніна,46

E-mail: _kater.biblioteka@mail.ru